

μαμά, δεν είναι μόνο η γειτόνισσα λεσβία.

ΥΠΟΚΡΙΤΙΚΕΣ ΖΑΚΕΤΕΣ ΤΕΛΟΣ. ΖΩΗ ΜΑΓΙΚΗ!

Η ελληνική πυρηνική οικογένεια ως θεσμός, έχει τη δυνατότητα τόσο σε ιδεολογικό, όσο και σε βιολογικό επίπεδο να αναπαράγει το εργατικό δυναμικό και τις σχέσεις εξουσίας, μεταβιβάζοντας εθνικά ιδεώδη, έμφυλους ρόλους, διαιωνίζοντας την απλήρωτη οικιακή εργασία, την πατριαρχική βία και άλλα τόσα δεινά.

Για τα κουήρ άτομα, η οικογένεια έχει υπάρξει πολλές φορές κι ένας σχεσιακός τύπος δυστυχίας. Ένας τύπος επιτήρησης, τιμωρίας, φόβου και ασφυξίας. Μια πληγή βαθιά. Στα στενά οικογενειακά πλαίσια, μάθαμε από πρώτο χέρι την αξία της κανονικότητας, το δρόμο προς την αυταπάτηση, την χριστιανική, ομοφοβική και ρατσιστική ηθική, την έχθρα για το ανώμαλο, το ανοίκειο, το ξένο, την υποχρεωτική φροντίδα με τις άρρητες προϋποθέσεις της κανονικότητας.

Εντός της οικογένειας, το σύστημα της ετεροκανονικότητας, όπως μάλλον και όλα τα συστήματα καταπίεσης, δεν εμφανίζεται μόνο τη στιγμή της πραγμάτωσής της, αλλά είναι πάντα εκεί, a priori και στο default, για να οργανώνει τα όρια της σκέψης, της ανθρώπινης δυνατότητας, την εν εξάλλω σεξουαλικότητα, και για να περιφρουρεί τους παιδικούς και εφηβικούς έρωτες. Η ελληνική οικογένεια περιμένει με έναν υποτιθέμενα ανιδιοτελή τρόπο να αλλάξουμε, να επιτελέσουμε, να συμμαζευτούμε, να χαρίσουμε εγγόνια και συζύγους, περιμένει να πάμε σχολείο, στρατό, εκκλησία, και γενικώς να προκόψουμε. Περιμένει και περιμένει...

Αναρωτιόμαστε τι μπορεί πραγματικά να σημαίνει να ολισθαίνεις προς άλλες μορφές σχεσιακότητας, πώς χτίζονται τα δίκτυα φροντίδας, αμοιβαιότητας και υποστήριξης με φίλες/α/ους και συντρόφισσες/ους/ια, πώς μπορεί να γίνει η κατάσταση ίσως λιγότερο αβάσταχτη.

Οραματιζόμαστε συντροφικές σχέσεις και συγγένειες έξω από τα στενά προδιαγεγραμμένα όρια του κανονικού. Σκεφτόμαστε πόσο έχουμε κοπιάσει να αλλάξουμε γνώμη στη μαμά μας, για τη γειτόνισσα (και καλά) που είναι λεσβία, και πόσο χαιρόμαστε όταν πού και πού τα καταφέρνουμε.

Προσπαθούμε, άλλοτε επιτυχημένα και άλλοτε καθόλου, **να ξεμάθουμε το αβάσταχτο της ντροπής, του φόβου και της ενοχής που μας ακολουθεί,** και να δούμε εν τέλει τι μένει, ποιες είμαστε και πώς θα συνδεθούμε ξανά.

η ομάδα πύραυλος
iomadapiravlos.net